

DANIEL FALLSTRÖM

HVITA SYRENER

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1905

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken, som tillhör Harvard University Library, har hämtats från Google Books. Den anpassades för Projekt Runeberg i oktober 2012 av Bert H.

HVITA SYRENER

1903-1905JTd min rutas blanka skifva och i glans från gatans drifua frosten lagt syreners sno. Vintern våren vackert härmar, och mitt sångarhjärta svärmar hän till junidagar ljusa, då de gröna björkar susaf dd de blanka fjärdar glittra, och i rymden svalor kvittra öfver sommarns solskensö.

Sångarhjärta, hårjadt, slitet, det behöfs ändå så litet — litet frost på fönsterglasen, några gröna strån i vasen, och din dröm får fjärilsvingar, ängen doftar, vågen klingar.Frostens skimrande syrener,

som ur nattens tårar sprungit,

når blott tystnaden har sjungit,

åt de svarta typer gen er

glans och friskhet! — Som ett smycke,

vackert, ljufvast i mitt tycke,

er jag lägger öfver bladen,

halsen från de gröna snåren —

till den mörka vinterstaden

båren doft och sång från våren!

Nov. 1905.

9MITT HJÄRTAS STADStaden

När septemberkvällens skymning faller öfver skårgårdsstränder, i sydväst på himlahvalfvet sig en ljussky stilla tänder.

Där jag vet, att staden ligger speglande i mörka vågor kajernas och Strömparterrens tusental af bloss och lågor.

Sakta, sakta brusar Qärden, skogen rundt omkring den tiger, öfver svarta furutoppar månens hvita skåra stiger.Allt kring mig är ro och tystnad, stjärnorna se ned så klara, som om denna jorden skulle lyckans hem i rymden vara.

Och när upp jag ser mot fönstret, samma ro jag återfinner, där min lampa, klart och stilla, öfver arbetsbordet brinner.

Och på förstukvistens stenar ser jag hunden gården yakta — när jag smeksamt nämner namnet, svarar han med svansen sakta.

Allt är trefnad, allt är lycka. Och likväl, när jag i kvällen ser som återglans från staden ljuset där på himlapällen,grips mitt hjärta af en längtan, som får blodet till att brinna och min puls att nästan flyga liksom gällde det en kvinna.

Ifrån denna djupa stillhet längtar jag till gators vimmel, till elektriskt ljus, som stänker mjölkhvit glans på nattlig himmel.

Frestarlikt mig staden lockar — dit jag måste återvända som en fjäril söker ljuset för att dö med vingar brända.

9För Stockholm!

Nog minns du, när i ljumma sommarnatten din lustbåt mellan skär och holmar gled från hafvet in hän öfver dunkla vatten, mot hvilka stjärnfallsstrimmor sköto ned, hur plötsligt öfver Djurgårdsskogens ekar liksom en fyrbåk Skansens eldhatt brann och strödde skimmer öfver dans och lekar — nog minns du, hur i nästa nu du fann en ljusstad, speglande sin glans i strömmen och vacker som blott sagan eller drömmen. Om tusen gånger denna syn du sett, ditt hjärta jublar dock vid detta möte, ty denna stad åt dig ett hem har gett, och du bar lekt som barn i hennes sköte.

Som gosse du i skogar tumlat om,

där suset ännu bor af Bellmanssången. —

När maj med svalor och syrener kom, du gick till Herrans nattvard första gången i någon kyrka, smekt af lönn och lind. —Och så kom maj på nytt med sunnanvind, konvaljers snö och bländhvitt fjärilsvimmel. Studentens mössa då på hjässan satt, ur flickans ögon log då vårens himmel, när med ett leende, så ömt och gladt, hon fick med fingrar, skälfvande och blyga, en segerns blomma i ditt knapphål smyga. Så blef du man och kampens dag bröt in, men hon, som åt studenten rosen räckte, sin mjuka hand till stöd i striden sträckte: som hemmets sol hon är för alltid din.

*

Allt detta ser du, när du sakta glider i sommarnatten in på Stockholms ström: din ungdoms svärmeri, din mandoms strider — allt drar förbi dig hastigt, som i dröm.

Du älskar gatorna och torgen, husen — de minna dig om sorg och fröjd som gått — och upp ur skymningen, mot stjärneljusen, i sagostämning stiger Stockholms slott. —

Är den ej skön, den stad, som din är vorden? I dina ögon läser jag ditt svar:

»det finns ej plats på hela vida jorden,som så som denna hjärtat fånget tar.

Omkring dess murar susar gammal sägen, den strålar rikt af fantasi och sång — den är som en oas vid allfarvägen: den längtar dit, som har den sett en gång.» Den längtar dit...! O, hvarför ej bevara det smycke ödet i din hand har lagt?

Det är ej dittl Håll noga kring det vakt! — för släkten, hvilka komma, skall du svara.

*

Ser du från Skansens höjd på staden ner en vårlig kväll, när västerns skyar brinna, tills aftonstjärnan strålar fram allt mer, du ser vid Mälarns strand en ung furstinna. Kring gyllenhåret diademet blänker, och hennes mantel blå som vattnet är, hvars silfverskum mot tronens trappsteg stänker. I ädla drag en stilla sorg hon bär, och det är just på dig i kväll hon tänker.

Hon gaf dig allt i arf från dagar flydda, gaf frihet, skönhetsglans och hem och härd, hon reste klippblock, att din farled skydda, och framför dem hon lade haf och fjärd.Du sviker henne. Res då värn och fästen kring hennes skönhet att den skyddas må — minns, örnen skonar inga fågelnästen, hans skarpa klo kan utan möda nål Låt Mälarns drottning icke längre söija, till verket, svenske, det är tid att börja I Jarl Birgers tanke må stå upp ur grus: sätt port med riglar för vårt Stockholmshus!Första skutan.

Skjut och dundra, du, röda kastell, in seglar den första skutant vid rodret, bakom kajutan, står skepparn, röd som marssol om kväll.

Han skiner och ler. Nu är det vår — det skimrar i hvita, ulliga skyar, och lifvet vaknar i röda byar, när lärkan i skyn reveljen slår.

Där ute smälter isen vid strand, och fjärdarnas sång mot stenarna klingar, och lyftande bruna sjöfågelsvingar komma susande in från hafvets rand.Det är vår där ute på glimmande haf, som silfver isflak i solen blänka, och gröna sjöarna kring dem stänka, tills de spårlöst sjunka och gå i kvaf.

Den första skutan, som seglar in — det är våren själf, som vid rodret sitter, och öfver skuldrornas bländhvita skinn faller ett regn af solskensglitter.

Det är våren, blåögd och blond och yr och med nacken trotsigt tillbakakastad, som in med rosenröd vimpel styr, och med sång och solsken är skutan lastad.

Se, hela riggen af fåglar är full, och däcket af blomsnö står öfversålladt, och relingen lyser af vifvors gull — det är vårens drakskepp, förtrolladt.Ge fyr, kanoniärl Och kunglig salut! Den fagraste drottning nalkas, och i hennes kölvatten nästa minut nymfer och Qärilar skalkas.

Och när hon på Logårdstrappan bar satt sin fot, den högvristade, fina, så kasta i luften din nötta hatt: vivat vårens Regina!

9Vårens vandring.

Nu hvisslar det i snåren, nu skimrar det i sky, och staromfladdrad våren drar glad från by till by.

På stugans knut hon bankar med hvithyllt liten hand, då vika tunga tankar för sång från solens land.

Och gamla visor strömma från röda läppars par, och unga hjärtan drömma som förr i vårens dar...Så vidare går färden i doft, i sol, i sång, och nakna, bruna gärden stå gröna på en gång.

Vid dikets rand hon fäster en knapp af solens gull, och snart af kära gäster är hela rymden full.

Hon första fjäriln fångar på fingrets rosenspets, för skogens gröna gångar hon sippor har tillreds.

Hvad gör väl att det snöar ibland i hennes hår, att stormen vräker sjöar mot stranden, där hon går?Strax solen åter skiner på sommarblåa sund, och svalans vinge hviner kring skuldra, hvit och rund.

Så, förr än någon tänker, i stadens midt hon står, och där fontänen blänker jag henne såg i går.

I gyllenblonda håret eo il tog plötsligt fatt, slog klänningen om låret, att den som gjuten satt.

Men stödd på parasollet, violbeströdt det var, hon stod, det blonda trollet, så käck och trotsig kvar.När segrande hon höjde sin blick, den eldigt blå, hvar nacke djupt sig böjde för vårens drottning då.Efter natten.

Jag genom parken går i tidig timma, af nattens rus är blodet ännu hett och när jag blundar, blåa ögon glimma, och munnen lyser röd, hvars kyss var bett.

Men Humlegården ligger daggstänkt, stilla, hit tränger dåmpadt storstadslifvets brus, ur yppig grönska hörs en bofink drilla, och sommarsagor bo i lindars sus.

Mot Floras kulle upp jag stiger sakta — jag älskar Scheele, där han sitter böjd öfver sin degel och den syns betrakta med tänkarns tvifvel och den lärdes fröjd.

8. — Fallström.Men plötsligt stannar jag, betagen, fången. I skuggan af en uppspänd, hvit sufflett uti en korgvagn, nära midtelgången, jag ser det vackraste, jag tror, jag sett.

En baby slumrar där och ostörd drömmer, men handen, knubbig, håller ännu kvar den bleckpyts, hvilken några sandkorn gömmer och som helt nyss kamrat i leken var.

Liksom en blomma, nedblåst här på gången ifrån kastanjeträden, syns du mig — så hvit och skär du söfts af fågelsången, och drömmen bygger nu din himmelsstig.

O, barn af oskuld, födt i Edens vårar, här hjärtat, vore det också af sten, blir mjukt som vax och smälter hän i tårar som tvaga syndaren från synden reniO, barnaoskuld, med en ängels vingar du fläktar luften ren från lustans kvalm, och som en lärkas sång mot rymden svingar, så stiger ur mitt hjärta ångerns psalm I

Där genom lindars löfhvalf solen strömmar jag håller gudstjänst under himmel blå, som hvita liljor växa mina drömmar och deras kronor upp till himlen nå.

Du, stora makt, som skyddar svalans näste, håll öfver detta barn din starkhets hand: det gaf ett stackars vilset hjärta faste — beskydda det mot lidelsernas brand!

9Snollskys graf.

Den majljumma, ljusa natten sjönk tyst öfver Hagapark, öfver Brunnsvikens speglande vatten och de dödas gudsvigda mark.

Jag aftonglöden såg kolna och hörde fågeln bli stum, som sjöng där ute vid Solna i almarnas gröna rum.

Och kvällens stjärna sig höjde ur rymdens djupblåa haf, men ännu en stund jag dröjde i tankar vid Snoilskys graf.Och kransarnas hvita siden och vissnande rosors doft de sade mig under tiden, hur älskadt var skaldens stoft.

De talade om det flöde af saknad, skälfvande vek, som strömmat öfver den döde, då han somnat från sångens lek.

Med blottadt hufvud helt sakta från diktarens graf jag gick, men vände mig om att betrakta den ännu ett ögonblick.

Och se! — Han var ej allena, där han under rosor sof.

Där stod i kvällen, den sena, kring kullen samladt ett hof —Ett hof från det kungarike, som väfts af skuggor och glans och ej på jorden har like — och diktens rike var hans.

I flor af majnatten spunna jag kända gestalter såg, de kommo från tider svunna — ett färgrikt, fantastiskt tåg.

Ginevra, Savonarola där syntes i kämpars flock, Auroras blick såg jag stråla mot hjälten i mörkblå rock.

Med handen på värjans faste steg Ruth ven till grafven fram, Banér, Gustaf Adolfs bäste, kom blodig och höljd af damm.Karl Mikael såg jag bida i vemod vid kullens rand, och Per stod vid Kerstis sida och höll i sorg hennes hand.

Brandklipparen hufvut sänkte och skrapade sakta mull — på sadel och hölster blänkte det svenska vapnet i gull...

Men rödt blef speglande vatten, när skyn bort i öster brann, och som ett stjärnskott i natten den luftiga synen svann.

fDen första bjällran.

et börjar snöa. Hvita stjärnor sväfva

i täta flockar ner ur blygrå sky — en mantel, skimrande, de jorden väfva, när öfver frusen mark i dans de flv.

Den gråa gatan, snart med flingor sållad, den strålar, tvagen ren från alla brott, och där du står vid fönstret som förtrollad, du husen ser förvandlade till slott.

Hvart tak blir silfver, marmorhvit fasaden, portalen snärjs i konstrikt bladverk in, och när förtjust du blickar ner på staden, du undrar, om den verkligen är din.Så på ett ögonblick har drottning Vinter förvandlat allt från smutsigt grått i hvitt, strött öfver rutan hvita hyacinter, och fönsterblecket om till silfver smidt.

Och då du lyssnar medan stormen tiger, en silfverton från gatan nedanför helt sakta klingande i luften stiger — den första bjällran då du sjunga hör.

Och bjällerklangen, där den ilar, buren af raske trafvarn genom staden fram, den sjunger om den hvilande naturen, om frusen skogstjärn och om isad stam.

Den sjunger vinterns vackra, hvita sånger, af snöglans skapade och norrskensbrand, som du har lyssnat till så många gånger, när kring en skidstaf slöts din starka hand.Den sjunger minnen ifrån gosseåren, när blosset brann om juln vid ottefard, och hästens skugga, kastad öfver snåren, blef troll och drakar ifrån sagans värld.

Den sjunger henne, svept i björn skinn sfallen, när du som körsven uti släden satt och såg vid norrskensflammorna i kvällen in uti ögon skapade af natt...

Allt högre gatans bjällerklang hörs stiga, den växer till en väldig symfoni, som tycks åt vinterns välde staden viga, tills den väcks upp af vårens fågelskri.

?Fleurs de lilas.

PÅ mina hvita rullgardiner, som draget rör emellanåt, den heta junisolen skiner i all sin glans och sommarståt.

Här inne år det svalt i rummet, dit gatans buller dämpadt når, men flugans surr blir klart förnummet, när hon mot tak och väggar slår.

Men ur min dröm hon ej mig väcker: en fluga ingen sommar gör, och jag kan drömma, vintern täcker med drifvor gatan nedanför.Jag drömma kan, att stormen sopar med silfverkvast min trottoar, att ingen gök i skogen ropar och får af andra gökar svar.

Jag glömmer sommaren, som smyger sin blomsterkrans kring flod och mark, och därför pennan rastlöst flyger i rytm hän öfver hvita ark.

Men plötsligt på min dörr det ringer, och när jag ut att öppna går, och rigeln bort för fingret springer, den glömda i tamburen står.

Fru Sommar själf! Ur mjuka händer ett fång jag af syréner tar, som stänkts af dagg på skärgårdsstränder och ha sin doft af morgon kvar.Med hvit syrén har hatten smyckats, syréner i sitt skärp hon bär, och när hon ler åt, att hon lyckats, en hvit syrén mig syns hon år.

Hvad tjänar då att längre dikta med bläckstreck på ett pappersark, när under blomster, hvilka svikta, står sommarn rosig, ljuf och stark?

Nej, mot din barm, du länge svunna, mitt hufvud lägger jag till ro och ber, att himlen vill oss unna ett skogsomsusadt fågelbo!Den sista malmgården.

Jag vet en vrå bland stenpalatsers rad — en undangömd för gatans mänskovimmel. Man anar ej, att bakom grå fasad, finns fågelsång och grönt och skyfri himmel.

När junisolen brinner, gul och varm, jag söker denna trädgårds gröna skugga, där öfver marmornymfens nakna barm en springbrunn låter sina pärlor dugga.

Hvad sång i detta vattenplask det finns 1 Ur glitterregnet susa gamla tider, hvar droppe, när den faller, sjunger »minns» på samma gång den brusten svalka sprider.Och mot mitt knä då sjunka bokens blad, och stenpalatsens jättemurar ramla.

Jag ser en annan — sextitalets stad — och rundt omkring mig växer upp det gamla.

Det gamla I Röda lador, tobaksland, och gator, lagda blott med kullerstenar, men hvarje gård ett stycke sagans land, beskuggadt af kastanjens gröna grenar.

Och där fanns bofinkssång och vårens glans omkring de gamla kåkarna och husen, där lifvet gick i dur, liksom en dans, från första maj och fram till julgransljusen.

Visst lyste borgarns näsa litet röd,

och punschen flöt i glada lag i strömmar,

men där fanns hjärta ock i öfverflöd

och romantik och sång och vackra drömmar.Den gamla svensken satt hos släktet kvar med sina fel, men med förtjänster äfven: man vågade ännu ett manligt svar och knöt i fickan icke endast näfven.

Man häcklar nu den gamla tid, som gått, de ideal, för hvilka den har brunnit, men säg mig då, hvad vi i stället fått, det goda, som vi verkligen ha vunnit!

Materialistiskt allt. Men andligt sedt

stå vi väl högre då en sextitalet,

ha större offer friheten vi gett?...

och vår moral mot dess? — det år för galet!

Nej, husen vuxit, ännu lika små vi vandra här och söka lyckan timra, men lyckan bor med svalan i det blå, bland skyarna, som skifta form och skimra...Dock någon gång, på fjärilsvingars par, hon sänkt sig ned i junikvällen, ljusa, och glömt sig här bland gamla vänner kvar, när hon hört Bellmanssång i natten susa.

På trädgårdsbordet sken då silfverbåln, syrén och ros sin doft här sammansmälte, och öfver den af drufsaft fyllda skåln brann redan morgonrodnans purpurbälte ...

3. — Jfallfitröfd.Tända stjärnor... tända lyktor

Tända stjärnor, millioner världar, myriader lif i rymdens blå, som i stilla, vida, djupa fjärdar speglade i nattens dunkel stå.

Och en tystnad, hvilken högre talar än de dagens stämmor, som du hört — det är liksom ifrån himlens salar Gud har friden till ditt hjärta fört.

Själens alla orofyllda frågor tystna hår med dyningen mot strand, när som fyrar evighetens lågor lysa aningen mot drömda land ...Tända lyktor... gatans brus och vimmel, lyx och armod i elektriskt ljus, och du skymtar blott en flik af himmel — bankpalats och krogar, bönehus.

Hjärtats aning här ej vingar finner, evighetens klockton tystas ner — under gasbloss, som i hörnet brinner, Judaskyssar falköpt kärlek ger.

Och din tanke söker stilla fjärdar och septembernattens klara ro, medan öfver djupets stjärnevårldar m&nens silfver bygger drömmens bro ...

9Septembertystnad

Luft som silfver, sjö som sideti, höstsol öfver gröna ekar, där en gång i guldvifstiden stråken gick till dans och

lekar.

Ingen fågel mer hörs sjunga djupt ur Djurgårdsskogens gömmen, inga röster, veka, unga, toner ge åt vårnattsdrömmen,

Allt är ro — septembertystnad, lifvet gyllenblekt ses glida, aspen brinner blott i lystnad blodröd invid björkens sida.Det är liksom före döden ville hon om kärlek ropa, tills en storm den sista glöden skulle bort i rymden sopa ...

Én kalesch, till hälften sluten, rullar ljudlöst fram på vägen — i den sitter pälsomfluten, vemodsfager som en sågen

hon, på hvilkens unga panna döden satt sitt märke redan. Sakta ber hon kusken stanna och ser långe kring sig sedan.

Rymd, den genomskinligt ljusa, vatten, som likt silfver blänker, svalor, som i luften susa — allt sitt afsked blicken skänker.Hjärtats skri ej någon hinner — därom skvallrar endast tåren, hvilken som en pärla rinner fram ur svarta ögonhåren.

Men sin hälsning aspen sänder — blad som hjärtblodsdroppar röda falla mjukt, när vagnen vänder, öfver den till våren döda.KRISTUSBARNETMörk som en åskby, lägrad öfver Qällen, bland sina kämpar Orvar viking satt och lyssnade till männens skämt och skratt, som genom hallen brusade i kvällen.

Det julkvälln var. Men öfver upplyst gård en snöstorm hven, till silfver gjorde barken på skogens furor och betäckte marken med mattor mjuka som ett skinn af mård.

I skyarna, högt öfver jordens hölje, för lösa tyglar sprängde Odins jakt — hans spjutspets glänste med en stjärnas prakt och efter stormade valkyijors följe.Mot skären bränningen ljöd hemsk och dof, när rösterna i luften plötsligt tego.

Emellan klipporna, som spöklikt stego i natten fram, ett snöhöljdt drakskepp sof.

Men inne var det ljus och lust och gamman. Där facklor flammade i sköldars glans, kring hvilka yxor bildade en krans, och muntert stötte kämpar hornen samman.

På bordet framför högbänk galten stod och böjde knä på silfverfatet, taget som, byte i det sista frankerslaget, när hårgam frossade i kristet blod.

Men midt i festens brus, fast männen höjde mot Orvar hornen, skummande af mjöd, han satt.med kinden sänkt i handens stöd och blicken borta, som i fjärran dröjde.Han såg en kristen jungfru i sitt tält — det var i Valland — röfvad, fången, bunden. Han brann af kärlek — trogen liksom hunden han blifvit henne, om det trohet gällt.

Men mer det kräfdes. »Tag min tro», hon sade, »blif kristen först.» Då gaf han henne fri.

»Ej för en kvinna gudar byta vi!»

Med skeppen nästa dag från land han lade.

Och nu, när stormen omkring gården hven, men blossen flammade och julöl tömdes, hur glädjen — allt för denna kvinna glömdes: hon — hon allena för hans minne sken.

Hår varit hennes plats vid julens gille; hon skulle suttit här i silkesdräkt och fört sitt ädla hufvud, stolt och käckt, och endast lyssnat till hvad kärlek ville.Han skulle tagit hennes mjuka hand, sett in i hennes ögon, djupa, ömma, där han sett vällusten och dygden drömma, kysst hennes röda mun i älskogsbrand.

Hvem stulit flickan, som till honom hörde? Den hvite Krist! — Förbannad vare han! Förbannad guden i gestalt af man, som evig kamp mot Valhalls gudar förde!

Och honom följer folket som en fors den branta klippan! Jag vill vägen stänga. Med blodörn ristad skall var kristen hänga, med hufvut nedåt, på den hvites kors!

Och upp han sprang och öfver galten sträckte sin hand till löftet. Dödstyst i ett tag.

I samma stund där hördes lätta slag på dörm, som hallens smala förgång täckte.Förundrad Orvar hejdade sin röst...

Och själf att öppna gick han ut i gången. Men när han återvände var han fången: en lockig pilt sig slöt intill hans bröst.

»Sin hand och fot han skaft på sten och rötter,» till kämparna han sade lugnt och blidt,

»gif hit ett getskinn, som år mjukt och hvitt — han stod i snön med sina bara fötter.»

Och emot gossens kind sin mun han sänkte, når med den lille han i högbänk steg.

Dår utanför i natten stormen teg, men öfver gården julens stjärna blänkte.

9HONDigitized by

GoogleMiss She.

et var miss She från Tennessee,

så käck och ung, så glad och fri. Jag mötte henne ner i Rom, når våren dår slog ut i blom.

Piazzan sken af rosors glans, men ingen skönare dock fanns, an lilla She från Tennessee, som spanska trappan gick förbi.

En spanska själf, så stolt och djärf, och skapt till alla mäns fördärf. Hvem ville ej förintad bli utaf en blick från Tennessee?

4. — Fallström.Hvad var Mirolas runda barm och hennes klassiskt sköna arm mot dessa ögons skälmeri — mot praktfull natt från Tennessee?

Och lyftes hennes sidenkjol, som doftade helt svagt viol, vi svindlade och njöto vi en vrist, en vad från Tennessee.

Den genombrutna strumpan satt så stram, och skinnet lyste matt. Madonna* hjälp och statt mig bi för fresterskan från Tennessee!

Men sydstatsflickan bara log, en handfull rosor lekfullt tog ur Ritas korg och ner där i ett guldmynt föll från Tennessee.Hur käck, hur fri, hur stark hon stod — i ådrorna rann västerns blod — revolvern kunde blixtra i en snöhvit hand från Tennessee

9Lifvets drottning.

Kvinnorna äro en farlig makt, när de stråla i naken fägring och prakt, och barmen höjes, svällande hård, och på spetsen blommar en rosengård.

Och brinner då under ögonfrans en blick som natten i stjärneglans — hvad är då att äga din krona, kung, mot finlemmad flicka, eldig och ung?

Ja, hade du allt hvad världen ger —

de ädlaste stenar en rajah ser,

ett haf af olja, ett berg af guld,

men ej en kvinna, som vore dig huld —Som aska för vind var din rikedom, när kyssen aldrig slog ut i blom, när ej kring din nacke en snöhvit arm dig drog af kärlek till böljande barm.

En Job du vore i all din prakt, om aldrig »jag älskar dig!» någon sagt, om aldrig en kvinna en synd begått att få äga dig helt för en timme blott.

?Sjutton år.

Minns du, när ljusa juninatten sitt silfverskir drar öfver jord, den första doften af syrénen och morgonglöden öfver fjord?

Så synas mig de sjutton åren — det vackraste som våren ger med Edens oskuldskimmer öfver — det Eden, som ej finnes mer.

Och därför, barn, när dig jag möter, så strålar jorden rik och ny i glansen ifrån dina ögon, ditt gyllenhår, din vildroshy.Du år lik skogens friska källa, som lifvar vandrarns trötta gång, och fram ur mörka snåren klingar då ekot af hans ungdoms sång...

9Uppväckt.

Oom du kom till mig igen en natt flickaktigt ljuf, med munnen fuktigt röd, af kyssar full och källsprångsklara skratt, inen du är länge, länge sedan död,

Du bortblåst är som vårens första blom, och stoft är munnen, som af kärlek skalf. Du hvilar nu i dödens helgedom med höstens stjärnglans öfver grafvens hvalf.

Men i mitt skrifbord än jag gömmer kvar en liten handske och en snöhvit plym, som i ditt svarta hår en kväll du bar, och båda dofta svagt af din parfym.Och när jag andas den, det är som stod du åter hos mig ung och hvit och varm, och genom hårets silkesmjuka flod då skimrar marmorglansen af din barm.Rosenundret.

SÅ talade borgherrns unga vif från sängen, där blek hon låg, den förr så strålande Elisif, och ömt på sin herre såg:

»Det lider, kåre. När junikväll i gyllene väster dör, tillhopa då mina ögon fäll, din mun mot min panna för.

»Och öppna fönstret, att rosors doft må strömma i kammaren in — som lifvets dröm kring ett bleknadt stoft af den kvinna, som varit din.»Min falk du döde — hör du, min vän? — att ingen den smeka må och ingen på handsken bära den till jakt i svinnande blå!

»Min häst du fälle! Den snabbt mig bar

i susande, höstlig skog,

när du vid min sida i sadeln var

och ut på jakt med mig drog.

»Och hör nu, du käre, hvad sist jag ber! När tjugu år ha förgått, se’n du lagt under kyrkans golf mig ner, och jag skiljts från herre och slott —

»så öppna grafven och kistans lock och se på mig än en gång och hviska: hur jag dig älskat dock, mitt lif, min jublande sångl»Och har du varit mig tro som förr, jag skall lyfta inin blick mot dig — den skall lysa dig hem till slottets dörr som ett ’ Krist välsigne' från mig.

»Och nu farväl! Med rosors glöd du smycke min hvita skrud...»

När västerns himmel brann gyllenröd, hon gick helt stilla till Gud ...

Efter tjugu år kom i korsriddardräkt till kyrkan en grånad man.

Hans ögons eld hade sorgen släckt, men förädlad af den syntes han.

Med dämpad röst sin befallning han gaf: »Lyft kistan på gången opp!»

Och se! när ekelocket togs af i blom sprang hvar rosenknopp.Och ögonfransarna lyfte hon så den döda, strålande ung, och ömt som förr hon hviskade då: »Krist signe, mitt hjärtas kung!»

9Absint.

isint! Den kom och glaset fylldes på

för tredje gången visst, om rätt jag minnes, ty, tänkte jag, här står ju bot att få och jag var sjuk till kropp och sjuk till sinnes.

Den gröna häxans smekning var så len, att lifstrött hjärta glömde sina griller. Absint är bra: den känns i märg och ben och lifvar mer än doktorns alla piller.

Och nu en nymf! Ur boulevardens dy jag hämtar mig en sängkamrat för natten. Vid hennes famntag Dagnys bild skall fly som morgondimman flyr från Seinens vatten.En kyss och ännu en! Champagne också — låt vinet flöda! — hej, vi skola dricka, tills alla minnen i ett rus förgå och vi bli saliga som gudar, flicka!

Så lefver jag, och sjunker mer och mer, och klyftan vidgas under nattens timmar, tills jag för idel mörker icke ser hur vänligt stjärnan Qärran norrut glimmar.

Dock ofta finner morgonsolen mig i stum förtviflan mot mitt skrifbord lutad. Då älskar jag på nytt och tillber dig, och sagan börjar, där jag trott den slutad.

Paris en g&ng.

9I mörker hvilar sjö...

T mörker hvilar sjö, men öfver furutoppar sitt skimmer stjärnor strö, i gräset lysmasksdroppar.

Din mjuka kappa tag, ditt hufvud fritt må vara — din panna älskar jag och dina ögon klara.

En ros, en purpursvart, jag vid din skuldra fäster. O, fråga icke hvart: vi äro nattens gäster —den dunkelblåa natts med dynings sång kring näset — en drömmusik, som satts till älfvors lek i gräset.

I denna klyfta där vi sagans trollslott timra, och drömmens svan oss bär mot skyarna som skimra.

O, lös ditt svarta hår, de flätor, hvilka binda, att jag dess silke får omkring oss båda linda!

Så, svepta i dess doft,

med mun mot mun som brinner,

bli stjärnorna till stoft

och jord och haf försvinner.

Fallström.Ett mörker, sammetsmjukt, oss båda då betäcker, tills dagen, afundsjukt, åt skyn sin fakla räcker.Nymf och Faun

ällustigt som ormar ligga vi, hon och jag,

solande oss i det mjuka, doftande gräset — öfver oss skyfri, blånande junidag, under oss sjunger fjärden mot gröna näset.

Hvad klingar det väl där nere ur böljornas sång, där de tumla helt yra mot slipade gråstenshällar? Jo, samma visa jag hört hela våren lång ur trastens strupe i purpurgyllene kvällar.

Det är ekot af Pans, den arkadiske gudens flöjt, det är kärlekens sång, det är lidelsens stormande

yra,det är den som en flickas mun mot en gosses

böjt —

det är den som allt jämt skall skälfvande

hjärtan styra.

Så lyd då, flicka, naturens och hjärfats röst och lyssna med slutna ögon till böljesången! Ditt gyllenkrusiga hufvud lägg mot mitt bröst, tills vi brinna i glöd som den flammande solnedgången !Marion

1 vinterns snö, i vårens glans, i julis rosendoft jag mött det fagraste som fanns af kvinnligt jordiskt stoft.

När yrsnön genom gatan hven, på hennes hatt af mård som snöhvit blomma flingan sken från vinterns örtagård.

Och stormen då helt lekfullt tog i silkeshårets gull, och genom floret blicken log af galna löften full.Ja, du var sol

i vinterdag, som sång till hjärtat bar, och om dig stilla drömde jag, när natten lyste klar...

*

Nu rosorna ha slagit ut i Humlegårdens park, och lärkans sång har tagit slut, som klang ur skyn så stark.

En yppig ros nu syns du mig, där bländhvit du går fram — en sällsynt ros som slitit sig från någon ädel stam.

Men mellan oss förnimmer jag en rymd af is och natt, fast skönhet präglar dina drag inunder blomhöljd hatt.Den friskhet yrsnön skänkte dig, när stormen hven en gång — den är som borta nu för mig — som vårn och lärkans sång.Vilda svanor

Tre vilda svanor såg jag stå bland is vid älfvens strand. De lyste hvita mot det blå, inot flammröd aftonbrand.

En af dem kungakrona bar, och det var vårens drott, som med sin brud på hemflykt var till sina drömmars slott.

Och med ett stolt och mäktigt brus de lyfte sig till färd i aftonglansens bleka ljus mot fjällens hvita värld.En ensam svan stod stilla kvar, hans sång i kvällen ljöd och öfver tysta älfven bar i toner sorg och glöd.

Bolma 1904.

9Inför domarn.

» u erkänt, flicka, att du mördat har

det barn, som du i lönndom skänkte lifvet. Så tala, om du kan, till ditt försvar — ej trotsande som nyss, men undergifvet.»

Herr domare, o, att ni kände allt, som rör sig i förtvifladt modershjärta — ni skulle säkert icke mig befallt, att tala undergifvet i min smärta.

Jag ej berätta kan mitt hela lif, dess elände, dess mörker och dess fasor, men ni, som sköter pennan, herre, skrif, att hjärtan klappa också under trasor.Jag föddes ibland smuts och last och nöd. Jag kände ej min far, men väl min moder, ty hennes hat var bittert, som det bröd, jag tigga fick tillsammans med min broder.

Och så jag rymde hemifrån en dag, tog tjänst, fick bära ok på axlar unga, men dignande därunder kände jag min ungdom visor i mitt hjärta sjunga.

Min ungdoms fel det var, att jag blef mor — jag älskade, och allt jag honom skänkte.

Han var, som ni, en herre, fin och stor, han öfvergaf mig, och mitt barn jag dränkte ...

Mitt barn jag dränkte, ty jag höll det kärt, jag ville skona det från mina öden.

Se, lifvet, herre, är så litet värdt —

dess bästa skänk den gaf jag barnet — döden,Fru Sommar

Mitt hjärta på gafvel springer — fru Sommar drager där in. Och guldvifvans klocka ringer: den flyktiga sköna är din.

Väl flyktig, men, ack, hur fager '

och fin som spirande gräs och blåögd som junidager kring böljomsvallade näs!

i

Hvad härliga, ljufva drömmar vid hennes knoppande barm, når pyrolans vällukt strömmar i natten, blossande varm!Min, min, i de ljusa nätter, när trasten spelar i furn, och texten till visan sätter den nordiskt sköna naturn!

Min i de gyllene dagar, när syrénerna lysa som snö, och göken ropar i hagar på solskenets glada ö.

Du flyktiga, fagra kvinna, jag följer din muntra färd, när östern och västern brinna på ljusets himmelska härd —

och aftonrodnadens fålar med morgonens gå i spann, och daggen i blommornas skålar blir blod, som ur skyarna

rann.Men inne i skogens gömma, där flammar det rödt ett hus, och diktens fåglar där drömma i lindarnas gröna sus.

Dår reda vi bo för natten — din kind är lutad mot min — vid kvällsång från skog och vatten vi slumra i drömmar in ...Glömskans slott.

Som ett siden ligger hafvet omkring bruna, blanka hällar slilla som i julikvällar.

Där är glömskans slott begrafvet, sofver sagolikt i tången, hör ej stormen, böljegången,

Ofvanför, i morgonljuset, stum en sälhund slottet vaktar, lyssnar spändt och skarpt betraktar.

Hörs af örnens vingslag suset, syns en båt från stranden glida, dyker han vid hällens sida.Blott en ring på vattnet skvallrar 0111 den fläck, där han försvunnit och de tysta djupen hunnit.

Men där solens skimmer dallrar och sin purpurmantel breder — dit ner väg till glömskan leder.

Du och jag, som syndat, lidit, syndat, lidit med hvarandra och som världens lungor klandra,

fast till blods vi hafva stridit — vi få ro i glömskans hallar, öfver hvilka hafvet svallar.

Mjukt vår svepning tången väfver och vår bädd blir djupets klyfta — ingen vid vår graf skall snyfta.

Blott den dyning hafvet häfver skall från oss, de döda, bleka, som en hälsning lifvet smeka ...SANGEN OCH VARJAN

6. — Fallström.Sången

— Vid O. D:s femtioårsjubileum. —

Tystnad öfver Edens lunder, allt i dröm och hvila sänkt — en af dessa aftonstunder Gud som lifvets fullhet skänkt.

Till en ros i daggigt glitter fjärilns hvita vingpar rörs, dock ej minsta fågelkvitter än i Edens skogar hörs.

Men när första mänskoparet kysses allra första gång — hör ur myrtenlundar svaret: näktergalars ljufva sång.Sången föds, när kärlek vaknar, sången föds, när kärlek dör: hjärtat, när det jublar, saknar, fröjd och sorg i toner strör.

*

Heliga sång, all den friskhet, du gömmer, all den eld, som bor i hvar ton, i hvart ord — det är återskimret från Eden, som tömmer sin glans öfver syndfull och fläckad jord,

Heliga sång, det är du som bevarat gudomens gnista i människobröst, frihetens eld har du tändt och besvarat våldshärskarbud med din flammande röst.

*

Ännu öfver världen susar Islands skalders höga sång,som en nordanstorm det brusar — doft af furuskog och tång, sköldars klang och hvin af svärden, allt i dessa toner bor, mäktiga som Odin, Tor — varma som den egna härden.

Kristus kom. Och sångens ljud blefvo smekande och stilla, blicken sökte upp till Gud ifrån världens ve och villa.

Ond var tiden, hård och vrång, pestförgiftad lifvets källa, kyrkan ville fria, falla — då kom Luthers ord som sång.

Ekande kring världens hörn frihetshymnen åter sväller.

Det är Frankrike det gäller — trikoloren krönt af örn. Bloddränkt, sönderslitet, hårjadthärarna det dock betvang,

blef ur stridens flammor bärgadt —

lyssna, hör! — *Allonsf enfants...!*

*

Lik en våg som sköljer kvalmet från ett skär och i skum det höljer, friska sång du är!

Kom, o, sång att väcka dröm från Edens dar, kom som storm att släcka, hvad af synd fins kvar!

Mjuk som fågelkvitter, stark som åskans dån är du ljusets glitter långt där ofvan från!Lys oss, värm oss, böj oss också, om du vill, men ur stoftet höj oss — du hör himlen till!

27 aept. 1903.Till värjan.

1 denna nyttans värld jag älskar

klingans hvin som snöhvit kvinnobarm, beslöjad

af musslin.

Som het burgunders blod, när det

i glaset strömmar, ger värjans blåa glans sin färg

åt mina drömmar. Vid tvänne klingors blixt, af stålet

återväckt, en gången tid står upp i mera

brokig dräkt.

Den tiden älskar jag med Qädrar,

sporrar, sammet — den stiger som en syn ur gråa

landsvägsdammet, där automobiln kör kapp — af seklet

en symbol —då cake-walk kallas dans, och hästen

görs af stål.

O, värld af skönhet, du, som sjönk

vid himlaranden, när tiden mättes ut blott med

den gyllne sanden, som genom glaset gled, och flammröd

aftonglöd sin mantel bredde ut kring kärlek,

hat och död.

Af blod du märken bär på dina

hvita händer, som format mästerverk, och nutid

blicken vänder med afsky från dig bort — skenhelig

glömmer den, att seklers synder gå som människors

igen.

Nej, skuggorna stå kvar och våldet,

tyranniet — i blod man kväfde nyss vid

Nevan frihetsskriet. Och kriget blifvit slakt — batalj

det fordom var, när värjan gaf sin glans åt segrarens

standar.Förr klingor höllo vakt kring friheten

och tronen — nu vapnet har bytt form och är

maskinkanonen. Nej, värja, smidig, stark, pä tappra

minnen rik,

ur skidan trotsigt flyg — du strålar

romantik.

När klart din skarpa spets i blåhvitt

månljus lyser, den hand, som klingan för, barmhärtighet

ej hyser.

Ett utfall, en parad. Riposte! —

en klinga sprang, men kvar står musketörn, den

käcke d'Artagnan. Din stämma är musik. Hör, hur

den klingar sången från man i kappa svept, i skuggan

af balkongen.

En guldblondhårig dam poetens hjärta

vann —

hans namn är Cyrano, och hennes

är Roxane.

Se, värjan gnistrar fram liksom

ett ädelt smyckeur konstrikt gjord ballad — hans

sista skaldestycke.

På lek han sina rim ur klingors

rassel tar,

när snabbt han fångar upp en värjstöt

eller par.

Så, kom då, värja, du, och sjung

om gamla tider, om plym i blodets färg, om

rendez-vous'n och strider! Lys upp med fackelglans från

renässansens dar, hvad som af skönhet fins ännu

i världen kvar!

8 febr. 1906.

9ORMENön nitton år och blond och skön

som Venus i antikens dagar. Han ung jurist i höga kragar, i lagen styf, i kärlek grön.

Men hör nu på, om det behagar, hur Amor, listig som en katt, när han en liten råtta jagar, förstår att få i hjärtan fatt.

Hon bor på landet med sin mamma, han bor bredvid i pensionat, ty fast han står på extra stat, tar han semester med detsamma.Och nu han bor på sommarnöje, han vältrar sig i frodigt gräs och ser på svalornas fransäs — allt med ett gladt och soligt löje.

Men går det lilla blonda trollet i snöhvit sjömansblus förbi, han suckar sakta då »Mariet» och sneglar efter parasollet.

Och i att sucka rått han gör: ett stenhus äger hon i staden — ifrån dess fönster ses paraden — och pengar fås, när mamma dör,

Så blir han föreställd omsider — det sker en afton ner vid strand, när böljorna i kvällens brand bli rosiga som nereider.Och stjärnans glans och hafvets blått — så han till henne hviska vågar, når månen öfver skogen tågar — har hon i sina ögon fått.

Hon rodnar, ögonfransen sänks, men något svar blir ej förnummet: hon pekar lekfullt blott på skummet, som öfver strandens stenar stänks.

Från denna stund hans ro är borta, han svärmar kring på enslig stig och för med rim och meter krig i sommarnätter ljusa, korta.

Men, ack, hans kärlek hopplös är, ty än om flickan skulle flamma för honom — hennes hulda mamma en krona för Marie begär.

7. — Fallström,Ej en s&'n där till middag viggas af någon stackars fattig fan — nej, greflig, så år mammas plan, när hennes barn till brud skall riggas.

Gud Amor dock förstår att draga ett streck i räkning man gjort upp, och denna gång sin mästerkupp han gör i deras sommarsaga.

På himlen julisolen brinner, ej minsta fläkt rör gräs och strå, och lärkan orkar knappast slå, blott bäcken sjunger, där den rinner.

De vandra genom hagen fram — hon låtit sig af honom locka dit in att röda smultron plocka, som ej berörts af vägens damm.Här hasselns grönska skuggar öfver två människor, som lärt förstå, att för att himmelriket nå man Jakobsstege ej behöfver.

Så, plötsligt, under grenars galler ett skri af fasa tystnan skär:

»En orm!... Min Gud, jag biten ärl» Och dödsblek hon i gräset faller.

Bort mellan blomblad ormen rinner ... Han knäböjd, skålfvande på hand, strax letar märket efter tand, tills han det lilla såret finner.

Där vaden kvinnligt mjuk sig rundar, dår lyser märket — strumpan bort! Och se'n han gör processen kort: han suger ormens gift och blundar.O, hvilken dryck!... ej någonsin mer sällsamt vin hans gom fått njuta! Och hvilken bägare! — att sluta mot törstig mun ett bländhvitt skinn!

Nu ville Gud att i det samma en gammal tant gick där förbi, fick se notarien och Marie, och skvallret strax slog ut i flamma.

Kring trakten den som vådeld flög: »en orm, kan tänka!... stackars liten i sjålfva vaden blef hon biten — hur fräckt man syndade och ljög!»

Så gick det till, att hon och han i skimret af gud Amors vingar en sommarkväll fick växla ringar — fast mammas dröm om grefven svann.Men ofvan sängen i det rum, där unga frun sin skönhet sträcker, en gyllne orm en lampa räcker och lyser nöjet blind och stum ...FRAN SOLSKENETS OVildmark och haf!

Hur litet det behöfs, o, gud, att känna lifvets fullhet slå två armar kring en som en brud och klarögd genom lifvet gå!

Min hund, min båt och mitt gevår, och se'n jag trotsar hvarje sorg, och på de nakna gråstensskår jag timrar lyckans solskensborg.

En storm, som piskar kind i glöd och öfver ståf i glitter står — och sorgens svarta ros blir röd, och hjärtat återfår sin vår.Och vindens sus i gröna löf, dår skogsstig knappast trampad år, men älgen sätter trygg sin klöf — det vildmarkssång till hjärtat bår.

Jag har haft nog af konstladt lif, af hycklad vänskaps lögn och svek — nej, vildmark, haf och himmel giff och lifvet blir en munter lek!

Natur, du är det stora ord, som skrefs som hjärtats första bud och strålar hvaije vår på jord i färger skrifvet ner af gud!

Så kom, når drifvan töar ned, och lärksång jublar i det blå, med ny en länk till lifvets ked, tills jag hos dig skall hvilan nå!Hvit natt

När genom västerns gyllne port kör soln med snabba fålar, då natten ej betyder stort — se, östern redan strålar!

Nej, aftonglans och morgonglöd nu enas till en låga, som brinner vackert purpurröd, där hvita skyar tåga.

Nu lyser sol i midnattsstund, och alla fåglar sjunga, och i de silfverblanka sund najader lekfullt gunga.Nu mörkrets drott är bragt på fall af junis drottning, ljusa, och genom rymd af skär kristall de vilda svanar susa.

De flyga öfver staden fram i rosig gryningstimma, där snart i gränden björkens stam vid portarna ses glimma.

Med grönt står smyckadt hvarje hus från kojan upp till borgen, af blomdoft och af björkars sus stå fyllda salutorgen.

Hvar åkarkamp, som lasset drar, bär hoppets färg den dagen och drömmer — har han drömmar kvar — om gröna beteshagen.Hvar lutad nacke, som du ser, då lyfts vid dofter friska och glömmer märken lifvet ger i rödt af skonlös piska.

Dit ut, där skogen speglas grön i vikens stilla vatten, och trasten, utan sångarlön, strör visor hela natten —

Dit ut hvart hjärtas längtan trår att gästa sagans rike, när natten hvit på berget står och ej i glans har like.

Dit ut att vid din flickas arm i gräset blomstren leta, som blomma helst på läpp och barm och långa kyssar heta!

9Skyar

Idag står luften skälfvande varm och fjärdarna ligga stilla, pärlemorglänsande, himmelspeglande. Sakta, sakta kommer den lilla hvita slupen mot herrgården seglande, syns som en mås från min fönsterkarm.

Haf och himmel, skog och rymd! Sommarhvila från hat och strider, ljuf du är som svalors kvittrande öfver nästet i junitider, klar du är som fjärdars glittrande — hvarför blir du af skyar skymd?Du, mitt härliga, vackra land, hvarför skall splitet ditt hjärta stycka? Blås, o hafsvind, stark och renande, molnet bort från vår framtidslycka! Sveriges genius, kom du enande, smid till styrka de lösta band!Trollspel

Gyllne aftonglans på stilla vatten, här och där ett stänk som af bordeaux, tills den kommer med sin pensel natten, målar allt i drömmens djupa blå.

Tystnans fågel breder vingar mjuka öfver marken, höljd i dimmans skir, och mitt hjärta, det af lifvet sjuka, nästan friskt af nattens skönhet blir.

Sagans ö min skärgårds ö är vorden — aftonstjärnan tänds vid skogens rand, hafvet sjunger sakta då för jorden om sin längtan efter ljungklädd strand —Spelar sakta... dröm ackorder susa ... Men jag längtar till den svala ro, som i hafvets famn, den silfverljusa, under månskensnätter synes bo.

9

8. — Fallström.Julimorgon.

Lifvets larmande orkester, med vid sorgespel och fester, tystnat för en liten stund.

Allt är stillhet denna timma här, där hvita björkar glimma, speglade i gröna sund.

Blå är himlen, solen skiner, öfver mig i rymden hviner svartögd svala, snabb och skygg, samlande till lergemaket under röda ladutaket jaktens byte, mal och mygg.Under mig, där hällen stupa lodrätt tycks uti det djupa, still i solen abborn står.

Jag kan se hans färger skifta, se hans röda fenor vifta, när i sakta mak han går.

In i viken löjan leker, hennes blanka sida smeker vassens rör och säfvens strå. Som en blixt af silfverpilar genom vattnet då det ilar — strax därpå hörs gäddan slå.

Ut från vikens badhus simmar nu en hafsnymf, ryggen glimmar gyllenhvit i morgonljus.

Skrämda lyfta ett par änder, när hon ut mot fjärden vänder — själf en svan i böljebrus.Fjärden legat hela tiden som en våd af ljusblått siden, vattrad af en vind ibland.

Men nu kommer morgonbrisen, sliter som i trasor disen, lägrad nyss i hafvets band.

Det blir lif. Reveljen klingar ur en sky af hvita vingar. Purpurnåbbad tårna slår som en blixt från himlabågen snöhvit ned i gröna vågen, så att skum kring bröstet står.

Ute längst, där hafvet glimmar, stenkolsröken himlen strimmar från en ångare, som styr med en säker lots vid ratten in mot hamn på skärgårdsvatten ifrån hafvets äfventyr.Styr din kurs i morgonljuset! Här jag lyssnar glad till bruset af de fria böljors gång.

Hvarje hårdt och bittert minne stryker hafvet ur mitt sinne med sitt solsken och sin sång!

9En visa i juli

Det är sommar, julisol, honung doftar ängen, syrsan gnider sin fiol under blomsterhängen.

Fjärden blånar, gäddan slår ibland vass i viken, svalans flykt från jorden går in i solens riken ...

Kom, min kära, tag min hand, det är lifvets månad, trasten slår från andra strand, sjunger älskogs trånad!Månen stiger, röd och rund, öfver stilla vatten, och som flor kring gröna sund sjunker julinatten.

Öfver taggig barrskogsrand kvällens stjärna glimmar, och i hennes silfverrand andkulln ljudlöst simmar.

öga, slut din silkesfrans, lilla hjärta, luta

dig mot mitt, tills dagens glans purprar österns ruta!

9Augustinatt.

PÅ planen utanför mitt hus, hvars hvita taklist svalbon kransa, i månskensnattens silfverljus jag ser hur gårdens flickor dansa.

Helt hvita lysa nakna ben och snabbt sig röra bara fotter, som vants att flyga öfver sten och öfver vildmarksskogens rötter.

De svinga sig så luftigt lätt, och ingen syns i takten fela — de dansa på ett älflikt sätt, och syrsorna i gräset spela.Inunder ekarna vid strand en snöhvit häst helt ljudlöst betar och lyfter hufvudet ibland och lyssnar ut mot tysta vretar.

Men ändlöst vidt sig sträcker fjärd, som ligger blank liksom en spegel, och öfver djupets stjärnevärld står drömmande ett bländhvitt segel.

Och i min själ det kännes då som hat och sorg till aska brunnit, som om den ro, jag längtat nå, vid hafvets aftonsång jag funnit.

9Höst i luften.

Se upp i rymden I Ur ditt unga bröst en suck jag stiga hör: o, det är höst!

Ja, sommarn, sommarn dör i detta nu — den bleknar, hvirflas bort som jag och du.

Se upp i rymden: genom klarblå våg mot södern styr i fylking vildgäsståg.

Men innan dess, förr’n solen tagit slut, och blomstren lekt det sista paret ut —i vin, som flammar, tömma du och jag det spröda glaset ut i djupa drag;

för solkenslycka bland de nakna skär, för haf, som speglar stjärneblossens här —

för nordens sommar, liksom lyckan kort, när den på vingar bärs i natten bort!

9Gamle jägmästarn.

Morgonvandringen år slutad — öfver frosthvit mark den gick — nu bekvämt i länstoln lutad drömmer han ett ögonblick.

Brasan, tänd af flinka händer, kastar öfver rummet ljus, och han hör ur röda bränder, när han lyssnar, skogens sus.

Trollska röst från svunna dagar, hur hans hjärta du betvang, när i gyllenröda hagar jägarhornet lustigt klang ISkogens tystnad, skogens susning, vårens liksom höstens glans fyllt hans själ med yr berusning, när som ungdomen var hans.

Och fast blickens glöd nu mattats, pannan fårats, skägget blekts, aldrig han af sorgen fattats, när af skogens sång han smekts.

Friluftslif när östern flammar lika röd som ljungens blod, morgonluft bland furustammar — du gaf hjärtat eld och mod!

Någon enda gång kanhända, när han trött och ensamt drömt, har en suck han kunnat sända flickan, som han aldrig glömt.Här i jägmästarbostället, enkelt, landtligt, utan flärd, som en ungbjörk ifrån fjället skulle hon lyst upp hans värld.

Men lik mycket! Pipan blossar, höstens stilla ro är hans, och han klappar sina gossar skinande i snöhvit glans.

9Min sommarö i vintersnö.

Min sommarö i vintersnö så tyst i solen hvilar, när jag kör upp från frusen sjö emellan strandens pilar.

Ej fågelsång jag klinga hör som förr, i sommarns dagar, och intet flickskratt tystnan stör i vinterhvita hagar.

Som putsadt silfver solens klot i hvita rymden blänker, och när en kvist min häst kör mot ett regn af silfver stänker.Men tyst är allt. Ej knäpp, ej knyst: hvar pratsam bäck är frusen, och byn där uppe ligger tyst med drifvor omkring husen.

Den lyser röd på bergets kam — hvar lada riktigt flammar — dår tittar ock min stuga fram emellan apelstammar.

Min trädgård står af blommor full — syreners snö de härma — men fjärilar i hvitt och gull ej mer bland tråden svärma.

Och tyst är bofinkshannens röst och kornknarrns ibland säden, men djuprödt lyser domherrns bröst ur rimfrosthvita träden.En sagostämning växer stark kring gården och kring huset — nog smyga öfver snöhöljd mark här troll i måneljuset...

Mitt glada, röda sommarhus, när minnets riglar springa, ånyo hör jag sommarns sus och kära röster klinga!

Ånyo bordet dukadt står så hvitt i gröna gräset, och det är sol, och det är vår och böljesång kring näset!

Fallström.”DET GAMLA GARDET

... Dör, men ger sig icke.“i nu bunkalaget samladt — ödets årriga soldater,

som, når allt i lifvet ramlat, tagit tjänst i Bacchi stater?

»Om så är — brylåen tänden, fyllen remmarna på bordet, tobaksmoln mot taket sänden, lyssnen se’n till mästarordet!»

Bröderna fylla pokalen, den strålar i gyllengrönt, den lyser lockande skönt i den rökiga, ljusfyllda salen.Och röda näsor bli rödare, när den tappraste bland män, en riktig frimickelsdödare, tar till orda på nytt igen:

»Käre, älskelige bröder,

I, som hafven lärt att skratta åt hvar sorg, som jorden föder, men hvar fröjd i locken fatta —

^här I sen för första gången ynglingen med vemodsdraget öfver blick, i drömmar fången, med i gamla bunkalaget.

»Ännu hvit och fin är pannan, kinden som en vacker flickas — räck åt pilten fyllda kannan och i botten skall den drickas!»Kärleken, som honom kväljer, då af vinlöf skuggas öfver, och för hvarje klunk han sväljer, kvalet i sitt bröst han söfver.

»Se på oss du, unge broder, hvitt är håret, näsan färgad, men ur kärleks lömska floder är vår lyckas farkost bärgad.

»Vinet gör oss ännu unga, flickor gamla bli med åren.

Bort med flickan! — Må vi sjunga ’sof i rol’ vid kärleksbåren.

»Åran säger du? Jag tackar: mjuk i ryggen, stel i bena, krypa upp för alla backar, falla ner på S:t Helena!»Äran! Bubblor, hvilka skimra, lysa för en stund och brista — kan en tron du åt dig timra, timrar du blott på din kista.

»Fyll pokalen! Töm dess safter, sejdade af solens flamma!

Gamle gudars unga krafter fylla hjärtat i detsamma.

»Kungariken kan du forma, sköna kvinnor kan du famna, självfva himlen kan du storma och som gud på tronen hamna!

»(Jnge broder, kan du tveka byta ledsnad och bekymmer mot den värld, där nymfer leka, och som lifvets fröjder rymmer?»Då med glimmande ögon stiger den unge upp på sin stol, pokalen åt Bacchos viger — lifvets strålande sol.

Och ljusen i salen flämta vid bifall som brvter ut — som stormklockor glasen klämta mot hvarann i denna minut.

De ringa till storm mot det släkte, som hänger i tiden läpp och kallas nyktre och väckte, stödde på ledsnadens käpp.

De ringa till storm mot de fala, som hafva Mammon till gud, mot öfverkloka och hala vid remmarnas klocklika ljud.Men som åskmoln röken hvilar öfver det gamla gardets lag, som skjuter med skämtets pilar, tills natten ljusnar till dag.TVÅ PROSADIKTERDigitized by

GoogleDiana.

Snart skall jag återse er, stämningsfulla grynings-stunder, då den rödgyllne skogen, lätt pudrad af rimfrost, fylles af jaktens hela brusande lif.

Mot den silfvergrå morgonhimlen, lysande som vådeld i öster, stiga hundarnas gälla skall och smattrande hornsignaler.

Det spröda gräset knastrar under den trampande jägarens sulor, haren, som böijar fålla sin brungråa sommardräkt, spetsar öronen och flyr för drefvet, för att plötsligt, där nere i dälden, göra ett väldigt luftsprång, träffad af de dödande haglen.

O, I festliga höstjakter, I återkommen med det flammande lefnadsmodet, med alla dessa tusen lockelser, som skogen gömmer, när asparnas röda blad äro spillda som blodsdroppar öfver den frostigt hvita marken, och luften, genomskinlig som aldrig annars, är frisk och ren som de i mossan gömda källornas vatten.Men alltid, när I kommen för att med oemotståndlig makt fresta mig till dagdrifverier i skogen

— alltid fören I med er minnet af Diana — min Diana.

År ha gått, år af kamp och lidelser, af svikna illusioner, fåfäng sträfvan, men när jag drar undan täckelset, som döljer det flydda, då, Diana, ser jag dig åter lika frisk och kysk, lika öm och jungfrulig, som när du första gången mötte mig i den klara septembermorgonens sol vid den utblommade vildrosbusken, inne i den gula, tysta skogen.

Du var sexton år, och jag var nitton.

Vid första blåa skymt af dagen smög du ur bädden för att sedd af ingen följa mig till mina jakter. Ormlikt som indianer smögo vi genom skogens barrdoftande gångar, öfver hedarnas ljung-blommande mark. Jag lärde dig skjuta orren i flykten. Och stödd i oskuldsfull hängifvenhet mot min arm, lyssnade du med halföppna läppar, som visade tändernas pärlrad, till mina improviserade dikter, födda af lyckan och stunden.

Tänk, Diana, om världen vetat, att den välväxta, blonda lilla ungen, som nyss sluppit ur pensionens häkle, dresserad i frihet följde en nittonåring, yr som en lössläppt fåle, i skog och mark för att jaga tjäder och orre!Men världen fick aldrig veta det.

Skogen bevarade vår hemlighet och vår lycka.

Den log och blundade.

Men så, när du skjutit din första orre, och den låg där, hjälplös och blödande, piskande mossan med de bruna vingarna, hur grät du icke i barnslig förtviflan! Hvart tog då jaktens gudinna vägen? ... sväfvade hon bort mellan de gyllene grenarna, i den genomskinligt bleka luften, lämnande kvar på marken en liten sextonårig kvinna med de stora, dunkla ögonen fulla af glimmande tårar?

Ack, Diana, både du och jag ha gråtit bittrare tårar sedan dess! Den muntra jaktens dagar äro förbi. Skogen har behållit vår lycka. Vi kunde icke, vi förmådde ej bära den med oss ut i världen.

Den var för lätt, den föll till spillror mellan våra händer, blef till bleka rosenblad, som dock ännu — trots åren — bevara sin första betagande doft.

9Död och lif.

Jag gick hem genom skogen.

Och det var långfredagsafton.

Aldrig hade jag förnummit en sådan stillhet. Så långt min hörsel kunde nå — ingen lefvande varelse, intet ljud. Till och med det oroliga hafvet låg dödt och stilla där ute i fjärran mellan de bruna skären och de blanka hällarna. Och snön — aprils hvita snö — lyste här och där mellan träden som stycken af en sönderrifven svepning. Min fot sjönk ljudlöst ned i en mjuk matta af höstens vissnade, våta löf. Och skymningen föll omkring mig, lätt och grå som falaska. Det var som vandrade jag in i dödsriket, Qärran från lifvet, med döden glidande fram vid min sida.

Så kom jag att vända mig om på den smala skogsstigen, där furornas rötter lågo hårda och glatta, som förstenade ormar.

De nakna löfträden längre bort bildade medsina svarta grenar ett jättehvalf, och bakom detta brann vårhimmeln i solnedgångens flammor. Och mot denna bakgrund af röda flammor och guld reste sig på en klipphöjd bortom heden ett kors. Då flammorna bleknade, glänste kring ett törne-krönt hufvud en gloria af vårkvällens sista strålar. Det var frälsaren. Och sakta ljöd till mig, där jag stod in i skogen, från bleka, smärtförvridna läppar:

— Det är fullkomnadt!

Jag stod alldeles stilla, utan att andas. I samma ögonblick ringde det till helg i den lilla bykyrkan.

*

Då jag påskmorgonen gick ut i skogen med den jag älskade, hade det stora undret skett.

Marken var rensad från snösvepningens rester. Den lyste af hvita, blåa och gyllene blommor. Och ur hagen, där björkarnas toppar skimrade i violett, sjöngo vårens alla fåglar:

— Kristus är uppstånden!

Bäckarna sorlade det, och hafvets jätteorgel, som vi nu hörde tvärs igenom den tjocka furuskogen, brusade i triumf:

— Kristus är uppstånden!

10. — Fallström.Och då såg jag åter framför mig det bleka hufvudet, inramadt af silkesglänsande brunt hår, ur hvilket blodet droppade, men den smärtfylda munnen log, och törnekronan hade förvandlats till en krans af det eviga lifvets hvita rosor.

Och stilla hviskade mitt hjärta:

— Ja, visserligen — Kristus år uppstånden!HYLLNINGSDIKTERDigitized by

GoogleTill Konung Oscar på 75-årsdagen.

Slår pilten upp historiens blad, han Sveriges konungar möter — en harneskglänsande hjälterad bland fanor, svärd och musköter.

Där dåna pukor, där blixtra skott, och blod på slagfälten strömmar: med blod då murades riken blott, ur blod växte hårskardrömmar.

Det stormaktsvälde, som klingor byggt, dock föll som bränder tillsamman, men Sverige som år stod starkt och tryggt upp ur den häijande flamman.Den dröm, af Gustaver och Karlar drömts, har jordats af nya tider, och fram öfver mull, dår de tappre gömts, som segrare plogen skrider.

I blom, o, konung, ditt rike står, och skördar för vinden gunga, och när i de susande parker du går, om lycka fåglarna sjunga.

Det är som ville de visor strö

för sångarn med kungakrona,

som i drömmar står vid sin Målaresjö

och hör Sagas gullsträngar tona.

Eller längtar du hän till haf och storm, som musik till stroferna sätter, när vältrande sjö ger rytm och form åt din dikt i stjärnklara nätter.Hvar fick du, o, konung, din makt ifrftn att hjärtan så kunna taga?

Jo, den år sångens och hafvets lån, och därför ljus blef din saga.

Du konung är. Men det är ej nog: för kronan man bugar bara.

Nej, mannen det var, som hjärtan tog — dina ögon, de varma och klara.

I dem vi läsa det konungabref, som himmelen själf har dig gifvit.

>/ kårlek din makt», den Allsmäktige skref, och därför så älskad du blifvit.

Ditt hjärta, som tändts i diktareglöd, har renats af sanningens lågor, och därför räckte du hungrande bröd och stillade sjukbäddens plågor.Och stode nu allting vårligt och skönt, och doftade blomstren på ången, nog smyckade folket din tron med grönt och vifvors gyllene hången.

Men fastän nakna stå mark och lund, och sjön ligger blank och frusen, upp till din kungssal gå denna stund välsignelser ifrån tusen.

Som regn af violer de falla ned, som hvit syren på din ruta de glindra, när öfver skogar och skärgårdsled i vinternatten stjärnorna tindra ...

9Till Gustaf Adolfs brud.

Solsken öfver hufvudstaden, glitter öfver strömmens djup, när ur rök från kanonaden skymtar tredje Gustafs slup.

Sveriges örlogsvimplar glimma

T

genom krutmolns ljusa tyll. Ingen strid! I denna timma lifVet är en glad idyll.

Skeppsholmsbatteriet sänder blixt på blixt mot strömmen ut — glädje endast flamman tänder af den brakande salut.Englands lejon-leoparder, Sveriges lejon — än ej dödtl — gult och blått förenadt varder med Britanniens purpurrödt.

Se, i slupen hvitt det glimmar — det är Gustaf Adolfs brud.

Som en svan mot trappan simmar slupen klädd i kunglig skrud.

Tyst är allt, saluten tiger, tills den hvita sidenskon uppför svenska trappan stiger till den gamla Logårdsbron.

Då med ens får fria tömmar längtan som i hjärtan bor — ut i rymden jublet strömmar som en stark och mäktig kor.Ifrån Söders höjd och branter, ifrån gator, däck och kaj, ifrån alla håll och kanter: lefve, lefve drottning Majl

Ty fast inga lärkor sjunga, fast syren och hägg ha dött — vivat hon, den ljufva, unga framtidsdag i rosenrödt!

Hit från England ryktet förde bud om hjärta, ungt och godt, och ditt lof vi sjungas hörde, hur du sorg och nöd förstått.

Först och främst så var det kvinnan, som med storm hvart hjärta tog; diademet kring furstinnan lat du icke vara nog.Ljust och gladt, som maj i lunden, när konvaljerna slft ut, klang ditt namn frän första stunden — därför — vivat och salut t

Se, den svenska hufvudstaden sträcker hyllande sin famn — hör, ur jublet, kanonaden stiger Margaretas namn.

Svenska flagga, märkt af striden ifrån blodigt vunna slag, sånk för henne nu ditt siden, som blir vår från denna dagl

9 juli 1905.

9Till svenska flottans diktare.

När hafvets gröna bölja slår mot kosterns stäf med jättehand, och brottsjön öfver skäret står som en kaskad i morgonbrand —

då, konung, har jag mången gång förnummit som en återklang utaf den friska, svenska sång, som ur ditt ädla hjärta sprang.

Hvad vackert du åt språket gaf, när pennan öfver arket gled, du hämtat från det fria haf, där en gång Gustafs flotta stred.Din sjömanssjäl, så stark och öm, så manligt käck och full af hopp, lät flaggan då i skaldens dröm gå öfver döde hjältar opp.

Med roparn stod du i din hand på diktens stolta skyfregatt och styrde ut mot hafvets rand, i drömmarnas och vårens natt.

Och se! — på hafvet, silfvergrått, en flotta sakta mot dig sam, och tretungsmärket, gult och blått, högt lyste öfver skeppens stam.

Ej hördes minsta böljebrus, ej syntes skum för någon bog, där denna flotta fram i ljus — en flock af hvita svanar — drog.Ditt diktarord i natten ljöd, och däcken fylldes då af män — vid första glimt af morgonglöd i hafvet flottan sjönk igen.

Men i din själ den sjönk också — i välljud stod den upp dår ur, att öfver hafvets vidder gå, som suset ifrån högrest fur ...

IN MEMORIAM

— Fallström.Carl Snoilsky.

Nu Humlegården står i sommarskrud och barnen leka gladt på gula gångar, högt öfver lindarna hörs lärkans ljud, på blomrabatten fjäriln fjäril fångar.

Kastanjens knoppar sprängas, häggens doft den ljumma luften med sin vällukt fyller, och blomman, fågeln, ned till minsta stoft den vackra majsoln med sin glans förgyller.

Allt strålar lyckliggjordt. Och dock så mörk en skugga hvilar öfver allt det ljusa.

Ett namn helt sakta hviskar ljusgrön björk — som svar fontänens pärlor Snoilsky susa.I detta namn bor all den melodi, som sammansmälts af skogssus, vind och vatten, det kunde klinga ock som fågelskri — vildfågelns, hvilken susar genom natten.

Nu står dår inne tomt hans arbetsrum — han gått från böckers rad och stora drömmar — men fast den lyra, som var hans, är stum, ur sångerna en evig ungdom strömmar.

Det jubel, hvilket lyfte det standar, som sextitalets Fyrisungdom förde, det återklingar likt en djärf fanfar ur strofer, du från Snoilskys lyra hörde.

Italiens mörka skönhet stiger fram, som af Cellini mejslad, ur hans händer, tills skyhög fura på sin röda stam hans längtan drager hem till svenska stränder.I skaldens sång då väcks ur seklers blund en rad af hjältar, Sveriges värn och ära, och skotten ifrån Wittstock och Svensksund till oss ett eko än om stordåd bära.

Och gratien ifrån tredje Gustafs dar — oefterhärmligast af alla stilar — den ligger öfver Snoilskys diktning kvar, som daggen öfver ängens blomster hvilar.

Och om du hört hans egen röst en gång — så djup och varm — förstod du hvad det gömde det hjärta, som, när det slog ut i sång, om mänskligheten vackra drömmar drömde.

I facklors skimmer och vid sköldars glans jag ville sett hans stoft i jorden sänkas, ty allt hvad ridderligt i lif kan tänkas tog kött och blod i en gestalt som hans.

?SchiUer.

— 9 maj 1805—9 maj 1905. —

Majnatt. Sång af näktergalar, Ilm, som glider tyst förbi genom vårskogsgröna dalar fyllda af den melodi, som du sjöng, när på din panna dagens glans en gång fick stanna.

Nu du bärs af kära händer blek och kall ut ur ditt hus, silfverhvit sig stjärnan tänder ofvan majskyn, lått och ljus — skimret som en smekning faller öfver grafkapellets galler.Det är lifvets sista flöde — fågelns sång och stjärnans glans — det är blomman åt den döde.

Men för dig ej döden fanns: med den majdag, hvilken randas, skall din sång med lärkans blandas.

Hvad odödligt år skall lefva, höljet måste bli till stoft, men din själ i sång skall sväfva fjärilshvit i rosendoft — vårens storm och morgonglöden det är Schiller efter döden.

vSancta Birgitta.

Irosendelunden på Finsta gård, där ån under pilar strömmar, hon slumrar, jungfrun, i änglars vård, och drömmer heliga drömmar.

Hon ser Guds moder i purpurskrud på hvita vårmoln sig sänka.

En krona bringar hon med från Gud — i guldet stenarna blänka.Ed sten är saDning, den flammar klart, barmhärtighet är en annan.

Och jungfrun värmes så underbart, när ringen fastes kring pannan.

*

Ur medeltidens mörker lyser en kvinnogestalt, hvars lefnad med Kristi lära i ödmjukhet sammansmalt — beata Birgitta, ora pro nobis!

Hon torkade nödens tårar, hon delade andras sorg, hon förde sanningens talan i mäktiga herrars borg — beata

Birgitta, ora pro nobis!

Hon satt vid frälsarens fotter och himlarna öppnas såg, och därför i trosstark gärning Guds eviga godhet låg — beata Birgitta, ora pro nobis!

*För långe sen nu multnat hennes ben, men mässor sjungas än till hennes ära, den gyllne bokens blad för evigt bära sitt vittne om, hur hon var from och ren.

Hvad gör dock, o Birgitta, att du blef som helgon nämnd och firad efter döden? — din rätta storhet ingen påfve skref: den lyser gyllenvarm som aftonglöden.

Till hvarje hjärta, som ej har försmått det ljus, som från din helgonsaga strömmar, har du i kvalets stund med lindring gått och glömska skänkt och ro med nattens drömmar ...

?SVENSKA FÄRGERDigitized by

GoogleSvenska lejon...!

Svenska lejon, du, som sof bland tälten på troféer, vunna med ditt blod, du, som gick på isen öfver Bälten, har du mistat allt ditt gamla mod?

Säg, när lärde du att sloka svansen, vifta med den för att slippa slag? öfver dig låg hittills krigarglansen — skammen höljer sig från denna dag!

Är det möjligt, att ett folk kan glida, sjunka så i egennyttans dy, att det glömmer det haft svärd vid sida och en ära ljus som morgonsky?Är det möjligt, att ett folk vill tigga, där det ännu stolt befalla kan?

Ar det möjligt...? Så låt Norge ligga, men i Sverige, svensk, du vare man!

Rif ur flaggan unionens tecken, det är skam det längre sitter där! Nu det lyser som den enda fläcken, som vår gamla svenska flagga bår.

Upp, mitt folk! Som förr låt eldar låga flammande från berg och skogig ås.

Pil på strängen till vår svenska båga, när af skymford fosterlandet nås!

Sverige, Sverige, blifve lystringsordet, och du redt dig förr med det, mitt land! Blir från fjäll till sund en man du vordet, värna svenskarna nog egen strand.Därför, gamla lejon, res din manke — stark och tung är ramen, blott du vill. Sverige först och sist din enda tanke — skymfas det, i Sveriges namn slå till!

7 juni 1906.

?Till en svensk student.

SÅ blef det, min gosse, du och jag, som stodo de sista p& skansen, når svenska flaggan en junidag sjönk sakta i aftonglansen.

Den sjönk som en vingskjuten fågel ned, föll dödstrött i veck tillhopa — de färger, som ledt våra kämpande led till segrar mot halfva Europa.

Men minnet är till blott att spottas på och bragderna blott för att hånas — hvad som en gång vanns af den gula och blå, af den röda saklöst skall rånas.Den svenska flagga, som sjönk i dag, den ströks ej af fiendehänder i ärlig kamp, efter brinnande slag — nej, den ströks af vänner och fränder.

Den lämnades ut af vårt eget land — en duk och två färger bara! — och ingen lyfte sin knutna hand att dess slitna siden försvara.

Den ene satt liknöjd och Öfvermätt, den andre satt kall vid bordet, den tredje skrek blott på Norges rätt, men Sveriges fick aldrig ordet.

Så kom, att i flyende junidag den blef ifrån stången struken vid trastens vemodigt djupa slag. den kära blågula duken.

12. — Fallström.Molnet.

Fast septemberluften är hög och klar, och höstsolsglansen staden förgyller, det djupaste allvar hvart hjärta fyller, och man bidar i oro ett svar — ett svar!

Det innebär allt — lif eller död.

Skall som glädjens klockor det budet klinga eller med stormklockans dofva toner ringa — blir det natt öfver nord eller morgonglöd?

En skugga faller nu öfver jord.

Det är krigets örn, som med vingarna bredda drar fram öfver marker, af frost snart svedda — han syns öfver Mälarn och klippstängd fjord.Skall han vingarna sänka eller ställa sin flykt mot fjärran vidder — det frågan gäller.

Men om i norden den väldige fäller, stå fast mitt folk, stå enigt, stå tryggt!

Du fallit undan, du ringa begärt, men vägras ock detta, din rått du tage — så visst dig svenska namnet är kärt, beslutsamt som förr du svärdet drage!

Men bed innan dess, att molnet, som står öfver norska fjället och svenska hagen, svinner hän i den gyllne septemberdagen som en åskby drar bort, innan blixten slår.

Karlstadsdagarna.

9Rena färger!

Nu sjunker natt, och dagen gryr i daggig glans, med luften ren, och nattens dröm, den onda, flyr för morgonrodnans purpursken.

Men när, mitt folk, af sol du väcks, och nattens sista skugga går, i flaggan, som för brisen sträcks, du ser att Sverige ensamt står.

I duken tecknet mer ej finns på att en bror du en gång haft — och därför glöm och ett blott minns: att lita på din egen kraft.Din gamla flagga mer är värd ån den som ströks från stången nyss: den gamla blåst bland tappra svård och flåckats ej af Judaskyss.

Ej något märke finns i den — som himlens blå är hennes fält — men korset känner du igen: det lyst vid Lötzen och på Bålt.

Så lyft din panna, ryggen rak, se dag, som kommer modigt an: bor trohet under svenska tak i farans stund ett folk, en man.

Den rikedom af Gud du fått i våra berg och hjärtan lagd den lyse dig — som gult och blått -till krigisk eller fredlig bragd!FA svärdets fäste eller plog din fasta hand lägg lika trygg och under furorna i skog som förr i kärlek hemmet byggt

Och faller solen rikt därpå, eller om stormen når din strand, kan lugn du mot din framtid gå — ditt blir det dina föders land!

9

tVår gamla flaggas nya dag.

Blås, gamla flagga, ut i dag med sus af vingar unga — du lyst oss förr, från slag till slag, i ofredsdagar tunga.

Du lyst oss förr i nödens stund, i segerns ljusa timma — vid Lutzen, Narva och Svensksund sågs dina färger glimma.

Och hvar det blänkte fram ditt kors i gult på högblå botten, bröt hären, hejdlöst som en fors, mot svärden fram och skotten.Ett folk stod fylkadt till ditt värn, ej fläck på dig fick finnas, blank var du som en rustnings järn —

din forntid stolt vi minnas.

I dag de flyga upp på nytt,

de gamla färger kära,

att — sedan skuggorna ha flytt —

i sol vår framtid båra.

De hälsas ej med sköldars gny och ej med klang af svården, när under snötung vintersky de stråla ut mot världen,

Men hela folket samladt står och lyssnar tyst till suset, når Sveriges gamla flagga går mot, skyn i morgonljuset.Stig högre, högre flagga då, blås, morgonvind, i vecken, att gyllne korset synes stå på himlens blå som tecken!

Och du, mitt folk, ur dvalan väckt, gå fram mot nya tider — din lyckas stjärna är ej släckt, den tändes nu omsider!

1 nov. 1906.

9HELGNyårsnatt vid hafvet.

När lunga snömoln af fantastisk form bort liksom skuggor ifrån fastet drifva, en vik i lä, blank som en etsad skifva, ett ögonblick klart speglar stjämehären ... Där ute hafvet tumlar fram i storm och ryker öfver vinterhvita skären.

Jag står vid stranden och min tanke flyr från stillnad vik ut mot de hemska brotten, som genom stormen dåna liksom skotten ifrån kanoner, hvilkas sikte styr den makt, i hvilkens starka hand blef gifvet att kämpa mot och öfvervinna lifvet.Jag ser, där bränningen i rymden yr, ett skepp, som undan stormen länsar — rifvet är hvatje segel — hjälplöst, öfvergifvet det kämpar emot hafvets vreda makter.

In öfver relingen stå katarakter af genomskinligt, blekgrönt, skumhvitt vatten. Liksom ett såradt djur hvar planka kvider, och öfver däcket skeppslanternan sprider sitt bleka ljus. — Och det år nyårsnatten.

Och ur mitt hjärta ångestböner stiga

för dem därute, hvilka varsna land,

se ljusen vinka från en älskad strand,

men bita läpparna till blods och tiga,

tv öfver dem är dödens knutna hand.

•tJag känner fasan, hvilken gcnoniisar hvart sjömanshjärta: att vid hemmets dörr, där skogen susar sagor ifrån förr, förgås i stormen, som ej misskund visar! Jag deras blickar ser, hur fast de nitas vid denna kust, som hägrade , för dem på fjärran haf i glansen från ett hem — och nu från kära armar plötsligt slitas!

Men se — en ängels vinge vidrör ratten ~ mitt hjärta skälfver i ett jubelskri!

Se, skeppet klarar skäret — och förbi är faran, dödens makt är bruten, den hemska synen som en dröm förfluten, och stormen ljuder som en symfoni — en lifvets hymn i bistra nyårsnatten ...Legend.

Se, stjärnorna flamma i frost klart blå som tända facklor i natten, men svarta furuskogarna stå vid älfvarnas mörka vatten.

Det lyser i kyrkan. Hvar julenatt, när byarna rundt om sofva, de döda stiga ur grafvarna att den födde förlossaren lofva.

Men allt är tystnad. Ej tonar sång, och ingen ringare sätter de stumma klockor med repet i gång i stjärnklara julenätterPå knä kring altarets röda rund i hvita svepningar ligga alla de döda i midnattsstund och försoning vid korset tigga.

Då träder för strålande altare fram ett barn, och när orgeln brusar: se, Guds eget heliga dyra lamm! en suck genom hvalfven susar —

befrielsens suck från lättade bröst, som ro ej funnit i mullen, men våndats och kvidit, när storm om höst strött lindarnes löf kring kullen.

Så brusar orgeln ett ljust ackord, och bort församlingen svinner, den sjunker tillbaka i kyrkogård, men julnattens stjärna brinner.

13. — FaU8tröm.Den str&lar öfver de lefvandes hus, den lyser öfver de döde och kastar genom tidernas brus från Gud sitt skimrande flöde.Hvita stjärnor.

i.

Med hvita stjärnor, som om jul ur rymden sväfva ned, där följer till det minsta skjul en ängels önskan med.

»Var lycklig jord! Slå ut i blom hvart kärleksord i knopp och, där en härd står mörk och tom, tänd eld, som lyser opp!

Må hatet dö i denna natt, hvar dörr må öppen stå, och ut må kärfven blifva satt åt skogens fåglar smålStig ur palats och låga tjäll mot skyn, du julens psalm, du hymn till barnet, födt i kväll på krubbans gyllne halm!»

Så fall då, vackra julesnö, fall dunmjuk, lätt och tyst och dina hvita stjärnor strö, som änglarna ha kysst!

Låt jorden blifva hvit och ren som en jungfrulig brud — bär oskuldsglans och stjärnesken i natten ner från Gud!Yill en strid du våga för det rätta, sanna — bada då din panna i den stjärnas låga, hvilken, när det fryser, och när flingor snöga, öfver världen lyser som Gud Faders öga.

Det är julens stjärna, vackrast i mitt tycke, barndomsminnets smycke, som vill oskuld värna, och som strålar sänder ner i mörkrets rike och i kärlek tänder julljus för din like.Hatets eldar röda öfver världen blossa, makten än kan krossa, svaghet måste blöda.

Men ett barn skall bringa friden in i världen och med ljusets klinga bryta sönder svärden.

Som ett löfte lyser stjärnan genom natten öfver frusna vatten, öfver själ, som fryser. — Vill en kraft du blifva i det ljusets rike — genom storm och drifva sök en nödställd like!

När till ro du vaggar kval och torkar tårar,blomma hoppets vårar öfver törnetaggar.

Och det kors, Han dragit, du i rosor höljer, när den väg, Han tagit, du i kärlek följer.

9

*Pingst.

Nu ringa klockor i skog och mark — till gudstjänst liljorna kalla — nu sjuder safven inunder bark, nu växer våren sig stor och stark, och fria fjärdarna svalla.

Så tag ett djupare andedrag

och fyll med vårluft din lunga — gå ut i gyllene solskensdag, till lärksång lyssna och böljeslag

och hör, hur bäckarna sjunga!

Se, omkring björken en gloria står —

en blekgrön kring hennes knoppar — och där som vintern låg nyss på bår, sin hvita mantel konvaljen slår,

beglänst af majregnets droppar.Ja, ut att vandra i doft och sång — i sol så långe du saknat!

Låt hjärtat ännu bli ungt en gång, slå mellan himmel och jord en spång — den store Pan har nu vaknat!

Och stig, du, framtidens unga dikt, stig öfver klarögda släkten, befria själarna som en bikt, gör broderskänslan till brodersplikt från purpurn till arbetsdräkten!

Bryt fram, du folkens flammande vår, som grusar välden i stormar, men helar frätande djupa sår och omkring världen din strålglans slår, när nytt ett rike du formar!

9Digitized by

GooglePÅ SKILDA STRÄNGARDigitized by

Googleöde.

Hur stod i dagar unga ej kampens falt för mig i ljus! Jag hörde svärden ljunga, jag hörde stridens brus.

Men aldrig blef det draget, mitt tappra drömda svärd — jag läsa fick om slaget vid dådlös sångarhärd.

Jag velat stormen pröfva och trampa eget däck, rundt alla världshaf ströfva som sjöman, fri och käck.Men min blef vikens spegel, som aldrig klyfvas såg af något vindfyldt segel, som spånts för fjärran våg.

Och lyrans sifversträngar ej blefvo klingors sus, men doft från gröna ängar och haf i stjårneljus.

9Till Sveriges skyttar.

Det sägs, när August Blancbe i drömmar satt och på sitt folk och på dess framtid tänkte, att, fastän höstkvälln sina skuggor sänkte och öfver lönnarna föll stjärnlös natt, han såg i morgonrodnans färger klara sin tanke lysa med ett snöfjälls glans: att folket skulle folkets land försvara, så länge stycke kvar af Sverige fanns.

Väl är hans malmgård länge se’n försvunnen, men ej hans vackra dröm i spillror föll — af alltför starka garn dess väf var spunnen, ty tråden — tanken genom tiden höll.

Den brast ej sönder, nej, den smiddes samman, den härdades till stål i själfva flammanfrån denna eld Prometeus en gång stal — den frihetseld, som, fast förtrampad, glöder på afrikanska kullar längst i söder, vid Roines strand och i Armeniens dal.

Stod August Blanche i afton hos oss alla på Skansens höjd i svenska skyttars lag, mot honom lefveropen skulle skalla och stolthet lysa ur hans ädla drag.

Hans dröm i afton verklighet är vorden: kring detta altar, svenskens kärlek byggt, står nu den bästa skänk af svenska jorden — en här af skyttar, som gör Sverige tryggt.

I skimret se vi dem från fackelljusen, och hären växer. .. tusen åter tusen!

De dragas af sin längtan hit i kväll — de komma ifrån kustens skär och öar, från Värmlands skogar och från Sörmlands sjöar, från Sundets vatten och från Lapplands fjäll.

I kväll från Skansens höjder flammar bålet, hvars skimmer lyser öfver Sveriges land,når lika vidt som svenska tungomålet, slår eld i hjärtan, tänder dem i brand.

1 kväll förbrinner, drifver bort med röken allt hat, all misstro mellan bröder fanns, och när de svunnit, dessa feberspöken, står fosterlandet — Sverige — fram i glans.

9

14. — Fallström.Mary Vetsera.*

Allt ljuft som finns i nordens v&r — violers doft, konvaljers snö — jag velat offra vid din bår, jag velat öfver dig få strö.

En kärlekssaga, mörk som din, blott Avons svan den sjungit har: när Rudolf kysste dig som sin, i samma stund du dödens var.

Som Julias din brudsäng ju, af rosor höljd, din likbår blef — ditt trohetslöfte, flicka, du helt svärmiskt med ditt

hjärtblod skref.

* Som förf. under årens lopp mottagit upprepade förfrågningar, hvar denna dikt stod att finna, inrymmes den här i »Hvita syrener». Den trycktes i »Dagens krönika» Febr. 1889.O, Mary, där i o vigd mull din ljufva kropp man bäddat ner, jag för din stora kärleks skull en djupblå blomma växa ser.

Den kallas dikten. Och en dag odödliggiordt ditt namn skall bli: en eldig skald i veka slag din saga sjunga skall, Marie.

En saga om att kärleken, beledd och hånad af vår tid, går stundom hämnande igen och kräfver unga lif därvid.Decembernatt.

Som en isig kupa hvälfver himlen rymden öfver oss, och ur vinterskyar skälfver någon gång ett stjärnebloss.

Se, hur blekgrön stjärna darrar som af köld i frostigt blå — hör, hur hvita marken knarrar, fast du lätt den trampar på.

Allt i dvala hvilar fruset, svept i drifvans glitterhvitt, spöklikt flammar norrskensljuset öfver molnens skuggvärldsridt.Som ett fält af liljor blommar sjön, där du i solljus sam, och som dödens helgedomar stiga bergen hvita fram.

Jordens öde tycks fullkornnadt, lifvet finns ej mera kvar, trädens växt och floden domnat, vinden inga vingar har.

Här i blåhvitt månskensflöde lefva endast du och jag — rundt omkring oss skuggor, döde aldrig ljusnar någon dag.

Isens paradis och nattens breder sig omkring oss två — blixtrande i frusna vattens klara speglar stjärnor stå.I din blick dock lifvet brinner, i din puls dess flammor slå — därför döden ej oss hinner, där vi genom natten gå.

En dröm.

Jag drömde att jag var i himmelrike — ett jättelikt palats i snöhvit glans med trappafsatser, ledande till rymden, som låg där lik en stilla ocean med sjunkna världar, gnistrande på djupet. Och stod man på altanen och såg ned, det var som skåda i ett haf förtrolladt, där hvalar summo flammande omkring och stim af småfisk rörde sig som gnistor. Men underbarast pelarskogen var, som förde in i marmorhvita hallen — den sken i regnbågsglans, men sent mot kvällen hvar pelare sågs glöda som rubin.

Det var som vandra genom stelnad t blod af millioner millioner hjärtan.

Men hvatje morgon efter slutad fest, till hvilken nya gäster ständigt kommit, gick Herren som ett moln, beglänst af sol, emellan änglar, skinande som liljor,ut på altanen, lysande af ljus, hvars återskimmer morgonrodnad kallas. Kring härskarpannan glänste lifvets ring, och ur en offerskål med fulla händer han hjärtan tog, som icke födts ännu, och strödde dem som korn i blåa rymden. Det var en lek för evighetens Herre — en lek i svart och rödt, i natt och sol.

Men af den leken föddes mänskoöden —

titaner stundom, oftast usla kräk,

som ligga kvar, där slumpen lät dem falla.

På djupet dock i hvarje mänskosjäl

finns kvar en glimt, en stråle eller flamma

från lifvets fest i evighetens ljus,

och dit vi vandra, hvarifrån vi stamma —

dit genom kval och lidelsernas brus.

9Generalskan Stössel

Där granater och shrapnels hvina och i grus bastionerna stå, en kvinna helt trygg synes gå, att förbinda och trösta de sina.

Hennes barn äro ryska soldater från Sibiriens skogar, från stepp och fält, och fast kulorna hvissla kring henne gällt, hon sviker ej fallna kamrater.

Hon är deras, når solen brinner

öfver fort, öfver stad, öfver hamn,

och hon tar dem som mor i sin stödjande famn,

när blod öfver lemmarna rinner.Hon är deras, när blixtarna glimma från hafvet helt plötsligt en natt, och granaterna leka tag fatt i strålkastarns lysande strimma.

Generaln som en man kan befalla, han är fästningens flammande mod — hennes band torkar tårar och blod, hon har hjärta för en och för alla.

Hos den döende är hon den sista, och hon håller hans domnande hand. Som en syn från ett ljusare land ser han henne, när ögonen brista.

Hon är stjärnan, som skapats att tindra öfver smärtans och tårarnas dal.

I förstörelsens mörker och kval hon fått kraften att lysa och lindra.Där hon syns i den dödströtta hären, blir missmod i jubel förbytt: hennes blick tänder modet på nytt, att välsignas af henne sträckas gevären.Det var hafvets jublande sång, det var böljornas pärlregnsglitter, det var smekande bofinkskvitter när jag såg dig den första gång.

Jag sett dig i höst och vår, sett dig i snöstormens dagar, men hur tiden sin springare jagar, du kvar i mitt minne står!

Du är fönstret, som vetter mot haf, där stråkvägen ligger, den vida, där skepp och ångare glida öfver Atlantens vrakfyllda graf.Och öfver dig blåser en pust, som sveper in ifrån världen, och syner och tankar bär den till Sveriges grönskande kust.

Du är medeltiden, som flytt, i blodad rustning begrafven — med frihetssång ifrån hafven du framtiden är, som grytt.

Och när från ditt torn jag ser, hur ljusen i Danmark tändas, ett häfdens blad hör jag vändas så tyst som i dröm det sker.

Den ena sidan är röd af blod, som ur dödssår runnit den andra, när natten svunnit, skimrar i morgonens glöd ...Och kysst af Atlantens vind

och famnad af Sundets vågor

du lyser i solens lågor

som en skönhet med dagg på kind.

Helsingborg, du har hafvets glans, du har bokskogens fågelkvitter, du har böljornas pärlregnsglitter kring din hvita pannas djupgröna krans!

9Stjärnor öfver Sundets vatten som en dyning sakta rör — svärmeri i senhöstnatten i det gamla Helsingör.

Tystnat nyss har taptots trumma, stillhet öfver Kronborgs slott, nattens vind, den ännu ljumma, susar lätt kring vallar blott.

Drömmande i nattens sköte, svept i hennes mantel blå, skuggor vandrar jag till möte på de tysta gator då.Skugga blir jag själf från tider, då vid höften värjan satt — kyssar, bägarklang och strider — fjädern knäckt i blodad hatt.

Helsingör, du är som draken: sällsam skatt du rufvar på — månljus öfver tegeltaken, den i dagern träder då.

Medeltiden, som en vålnad, vältar undan grafvens häll, och når dagens glöd är kolnad, strålar den i höstmörk kväll.

Sägner genom luften susa, du hör näktergalens sång djupt ur Gurreskog, den ljusa, sjunga ljuft: Det var en gång...Dofva klinga marskens lurar... vänt Ofelia får bo — bakom klostergårdens murar sofver hennes stoft i ro.

Blåhvitt höstens månsken strömmar öfver danakungens borg, öfver Hamlets vilda drömmar och hans sjuka hjärtas sorg...

9

. — Fallström.Ungdomens sång.

Jag ville sjunga ungdomens sång om lifvets jublande lycka, om den grönaste krans, som skulle en gång den hvitaste panna smycka.

Jag ville dikta ungdomens dröm, som hjärtat i flammor tänder, men blodröd är tidens glidande ström förbi brända och härjade stränder.

Jag ville se lifvet stråla i glans som blicken ur ögon unga, men mörkrets jätte med våldets lans har ej stupat för Davids slunga.Han upprätt står, emot lansen stödd, hans skugga kring världen faller, och friheten ligger, blek och förblödd, bakom fästningsmurarnas galler.

Du strålande ungdom, som världen betar och som fröjdar mitt hjärta, det gamla, skall da en gång blåsa segerns fanfar, se våldets fästningsmur ramla?

Skall du se den stjärna tändas i sky, som brann öfver Edens lunder, men släcktes vid blodstänk på Abels hy i skymningens första stunder?

Skall du plåna Kains märke ut, din panna få segerkransen, din bragd jaga mörkret ur världen ut för eviga morgonglansen?Jag hör ur rymden ungdomens sång — din stämma däri hör jag blandas, och när jag slocknar stilla en gång, i skyn ser jag friheten randas.

9